

Un conte davant de Sant Just tot just el dia de Sant Jordi

Hi havia una vegada un petit drac que vivia als terrats de les cases que envoltaven l'església de Sant Just. El drac era feliç de nit. Tan petit ell de dia i tan discret! S'amagava entre les plantes dels balcons dels veïns de la Plaça de Sant Just, fins pujar als terrats. Cada dia feia el mateix. De dia, s'amagava als soterranis de les cases, entre les pedres que, abans eren els murs de cases encara més antigues que les d'ara, és a dir, les cases dels seus antics habitants, les cases dels romans. Allà de dia, el drac, feliç i petit, s'amagava de les agressions dels humans adults.

De nit, quan era ja molt fosc, quan només els estels brillaven i il·luminaven l'espai, el drac petit i feliç, experimentava una metamorfosi. Mentre contemplava els estels del firmament, s'anava fent cada vegada més i més gran i, al mateix temps, més transparent i més eteri. S'anava enlairant amunt, amunt. Aleshores el drac pujava als cels de l'espai infinit i viatjava a tota mena de planetes envoltant amb la seva llarga cua, els estels. Els seus ulls lluminosos brillaven i resplendien com uns estels més. Quan començava a fer-se de dia al planeta Terra, l'immens dragó començava a prendre una altra vegada la seva forma original. Anava fent-se petit, petit i alhora anava tornant cap al seu lloc d'origen, cap a la plaça de Sant Just. Un cop arribat al terrat del qual la passada nit n'havia sortit, les mides del seu cos tornaven a ser les de sempre.

En un dels edificis del barri, hi vivia un noi que es deia Hug que duia els cabells enrinxolats amb la pell color xocolata. Tenia uns ulls negres com el carbó. L'Hug sempre veia com queia del cel el drac feliç i petit. Tot content li va dir a la seva mare:

–Mare, ha caigut un drac del cel!

–Fill meu –li contestava la seva mare– tens massa imaginació!

–Que no, mare, que l'he vist! Cada dia cau un drac petit del terrat! I sempre cau al nostre terrat!

–Au va! Espavila i pren-te la llet que faràs tard a l'institut!– li va dir la mare.

L'Hug també li ho va explicar al seu pare, mentre un matí l'acompanyava de camí cap a l'institut.

–Està molt bé somiis fill, però que això no et distregui d'estudiar– li va dir el seu pare, en saber la història.

Finalment, va decidir explicar-ho tot als seus amics i ells sí que el van creure. Aleshores els amics van quedar d'acord amb l'Hug que passarien a buscar-lo un matí i tot dissimulant anirien plegats a l'institut, però en realitat anirien al terrat de casa seva per veure el drac petit... I així ho van fer!

L'endemà, la mare i el pare de l'Hug es van estranyar molt de la visita matinera dels amics del seu fill. Ells van ser feliços en veure que tenia tan bones amistats i els van oferir xocolata i tots ho van agrair, però just després de prendre-se-la, van sortir al terrat a veure si queia el drac del cel. Tot aixecant la mirada cap el cel de cop i volta van veure una espècie de bola que anava fent-se petita, petita, fins ser gairebé transparent i de cop i volta van sentir un soroll estrident: Xof! Va ser un soroll sec que va escoltar-se al bell mig del terrat. Era el drac. Per sorpresa, i sorprenent-los a tots els va dir:

–No em trepitjareu, oi?

–Nooooo! –Van contestar tots alhora.

–Jo no faig cap mal a ningú, al contrari, netejo de pugó les plantes i faig forats a la terra i les plantes estan contentes perquè les ajudo a créixer millor i més fortes.

–No et preocupis drac, nosaltres no et farem mai mal –van dir-li tota la colla d'amics.

–Una de les nenes, que es deia Marta, li va preguntar al drac:

–Escolta drac, que tens nom?

–No sé que vols dir amb això de nom –contestà el drac.

–Mira, jo sóc una nena i em dic Marta –va contestar-li la Marta– com soc una nena, tinc nom de nena.

–Doncs jo soc un nen pels humans –li va respondre el drac a na Marta.

–Vols que et posem un nom? –van preguntar tots els amics

–Si voleu... –afegí el drac.

–Li podríem posar Blai! –va cridar la Marta.

–Tots es van mirar i l'Hug va contestar:

–D'acord, es dirà Blai.

–Blai el Drac! –van cridar tots alegrement.

–I ara que faràs? –va preguntar-li la Maria, una altra de les noies de la colla de l'Hug.

–Ara, jo, –contestà en Blai– vaig a amagar-me als soterranis. Tinc por dels adults de la vostra espècie. A tots els dracs, ens trepitgen i no ens volen a les cases. Hem d'anar amb molta cura, ja que ens maten sense pietat a la que ens despistem.

- Doncs no et preocupis Blai, a partir d'avui, et protegirem i serem els teus millors amics –li va respondre l'Hug.

Els pares de l'Hug van sortir disparats al terrat, preocupats doncs si, no s'afanyaven, tots farien tard a l'escola i els podien castigar.

–Au! nois i noies, què feu? Au, au, cap a l'escola, que fareu tard! Tots van agafar les seves motxilles i van sortir cap a l'escola. A l'escola del seu barri, hi podien anar tot passejant. Mentre anaven cap el centre, van anar donant voltes a una idea que l'Hug va començar a verbalitzar en veu alta:

–Hauríem de fer quelcom per defensar i protegir a tots els dragonets del barri. En Blai té raó, no fa cap mal.

Tot caminant, van mirant al terra pensatius. De cop i volta l'Hug aixeca el cap tot cridant:

–Ja ho tinc! Ja ho tinc! Pintarem cartells amb molts dracs petits i amb el Blai al mig i amb lletres grosses hi posarem:

“Veïns del barri: No trepitgeu, ni maltracteu als vostres veïns.
Els dracs dels terrats i balcons de casa vostra”.

Abans d'entrar a l'escola, la colla, va quedar que en sortint d'estudi, anirien a les escales de l'església de Sant Just amb llapis de dibuix i de colors i fulls de paper blanc per poder fer els cartells.

A dos quarts de sis, amb puntualitat anglesa, la colla d'amics i amigues eren davant la porta de Sant Just.

Van treballar tota la tarda. Com era el dia abans de Sant Jordi, i el dia ja allarga, van poder treballar fins a les vuit amb bona claror...

Mentre treballaven, tots els dragonets del barri s'havien concentrat al costat d'en Blai que, va explicar-los-hi el pacte fet pels nens humans. Tots estaven molt contents.

Aquella nit, com cada nit, en Blai, el drac petit i feliç, va tornar a pujar al terrat i va tornar a produir-se la seva transformació. Va tornar a viatjar en la nit al voltant dels estels i dels planetes, lliure i feliç!

L'endemà, dia de Sant Jordi, a totes les cantonades del barri del voltant de l'església de Sant Just hi penjaven uns cartells a un metro setanta cm d'alçada, uns cartells molt macos, amb molt color, alegres i plens de dracs que a més deien a sota:

“Veïns del barri: No trepitgeu, ni maltracteu als vostres veïns.
Els dracs dels terrats i balcons de casa vostra”.

Encara ara és un dels secrets dels nostres amics i amigues. Van prometre's no dir mai a ningú qui havien estat els autors i autores dels cartells. El barri lluïa molt amb els cartells i els adults. També van pactar que a partir d'aquell moment respectarien dels dragons dels terrats i dels balcons. La màgia de la nit, només la coneixia el drac Blai, Hug i els seus amics. El racó i amagatall que durant el dia tenien tots els dragons, només el coneixien els amics del drac Blai. I com va dir l'Hug: Quan aquest conte va acabar, una tarda de Sant Jordi a la Plaça de Sant Just de l'any 2022: “Conte explicat, conte acabat i van menjar anissos i tots van ser feliços!”